

Hoofdstuk 1

Sinds de vier meisjes – Lainey Winters, Kate McCrady, Mia Vasquez en Mia’s kleine zusje Gabby – een geheime doorgang naar Nooit-gedachtland hadden ontdekt, konden ze elke dag een nieuw avontuur beleven. ‘s Ochtends, als ze wakker werden, voelden ze zich de gelukkigste meisjes van de hele wereld. Maar niet elke ochtend...

‘Lainey!’

Lainey Winters opende haar ogen. Haar moeder riep haar. Ze tastte om zich heen, op zoek naar haar bril. Haar hand gleed over het nachtkastje, waar ze hem altijd neerlegde.

Maar haar bril was weg.

‘Lainey!’ riep haar moeder weer. ‘Kom eens naar beneden.’

Lainey stapte uit bed. Ze zag alles in een waas. Waar kon ze haar bril gelaten hebben?

Terwijl ze door haar kamer scharrelde, stootte ze haar teen. Heel hard. ‘Au!’ riep ze uit. Ze knipperde haar tranen weg en hinkte naar de kast. Ze streek met haar hand over de bovenkant. Ook daar lag haar bril niet.

De slaapkamerdeur ging open. ‘Hoor je me niet?’ vroeg haar moeder. ‘Ik ben je al vijf minuten aan het roepen.’ Ze fronste haar voorhoofd. ‘Waar is je bril?’

‘Weet ik niet.’ Lainey keek hulpeloos om zich heen. ‘Hij moet ergens zijn...’

‘Nee hè,’ zei haar moeder met een zucht. ‘Je bent toch niet weer je bril kwijt? Doe dan je reservebril maar op.’

Nu was het Laineys beurt om te fronsen. Ze had een hekel aan haar reservebril. Het grote, vierkanten montuur van haar gewone bril was al erg, maar haar reservebril was nog erger. Hij was kapotgegaan en met plakband vastgeplakt. Met die bril op zag ze er heel stom uit.

‘Kom meteen naar beneden als je klaar bent,’ zei haar moeder. ‘Ik moet je iets laten zien.’ Ze liep de kamer uit.

Lainey vond haar reservebril in de la van haar kast. Was déze bril maar kwijt, dacht ze. Toen ze zich had aangekleed, ging ze naar be-

neden. Haar moeder stond in de keuken met haar armen gekruist voor haar borst.

‘Kijk eens naar buiten,’ zei ze.

Lainey keek door het raam. ‘O nee!’ riep ze uit.

Voor hun huis lagen de vuilnisbakken op hun kant. De vuilniszakken waren openge-scheurd en het afval lag verspreid door de

tuin. Op de stoep lag nog veel meer rommel.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Lainey.

‘Ik denk dat het dieren zijn geweest,’ antwoordde haar moeder. ‘Wasbeertjes waarschijnlijk. Heb jij de voerbakken vannacht buiten laten staan, Lainey?’

In de zomer zette Lainey elke ochtend twee grote bakken met hondenvoer en water buiten op het trapje bij de voordeur. Voor honden die honger of dorst hadden. Lainey had zelf geen hond. Daarom wilde ze met alle honden in de buurt bevriend zijn. En ze wilde ze het liefst allemaal helpen.

Laineys ouders hielden helemaal niet zoveel van dieren. Toch vonden ze het niet erg dat Lainey de voerbakken buitenzette. Maar de afspraak was dat ze ze elke avond weer naar binnen haalde.

En dat had ze gisteravond gedaan. Of niet?

Lainey ging op haar tenen staan en boog zich dichterbij het raam. Zo kon ze de onderste trede van de trap zien. Daar stonden twee metalen bakken, precies waar ze ze had neergezet.

‘Sorry, mama,’ zei Lainey. ‘Ik ben het helemaal vergeten.’

Haar moeder zuchtte. ‘Lieverd, ik vind het geweldig dat je de honden in de buurt wilt helpen. Maar hondenvoer kan ook andere dieren aantrekken. Dieren die we liever niet om ons huis hebben. Dat heb ik je toch gezegd? En nu zitten we met een ander probleem. Al dat afval kan daar niet blijven liggen.’

‘Ik ruim het op,’ zei Lainey. ‘Het is mijn schuld. Maar mag ik de bakken wel houden?’

Haar moeder dacht even na. Toen knikte ze.

‘Oké dan. Maar je moet meteen na het ontbijt die rommel opruimen. En daarna moet je naar zwemles.’

Lainey kreunde. ‘Bah.’ Zwemles was nog erger dan de rommel buiten opruimen. Elke zomer gaf haar moeder haar op voor zwemlessen in het gemeentelijke zwembad, ook al smeekte Lainey haar om dat niet te doen. ‘Maar ik wilde straks naar Mia gaan,’ zei ze.

‘Dan ga je vanmiddag maar naar Mia,’ zei haar moeder. ‘Je bent er toch al vaak genoeg. Wat doen jullie daar toch de hele dag? Je komt altijd thuis met bladeren in je haar en zand in je schoenen. Het lijkt wel of je heen en weer naar Timboektoe bent geweest.’

Niet naar Timboektoe maar naar Nooitgedachtland, dacht Lainey. Ze haalde haar schouders op en zei: ‘Gewoon... eh... spelen.’

Haar moeder glimlachte en woelde even door Laineys haar. 'Mooi. Nu even snel ontbijten. Om negen uur moeten we bij het zwembad zijn.'

Na het ontbijt ging Lainey naar buiten met twee grote vuilniszakken en een paar rubberen handschoenen. Ze bekeek de rommel eens goed. Lainey woonde in een rijtjeshuis met een kleine, omheinde voortuin. De tuin was bezaaid met koffiedrab, aardappelschillen, plastic, eierschalen, proppen keukenpapier, papieren zakdoekjes en beschimmelde etensresten. Zelfs op de stoep voor het huis lag afval.

Lainey trok haar neus op. Wist ze maar waar de dieren waren die dit hadden gedaan. Dan zou ze ze een flinke veeg uit de pan geven.

Zuchtend maakte Lainey een vuilniszak open en ging aan de slag. Een slijmerig sla-
blaadje streek langs haar arm. Uit een melk-
pak druppelde zure melk op haar spijker-
broek.

‘O jakkes!’ Lainey hield haar adem
in, maar werkte gewoon door. Intus-
sen stelde ze zich voor dat ze al in de
Elfenvallei was. Daar was het zoveel
fijner! Ze kon op een hert rijden. Of
ze kon de herderselfjes helpen om de vlinders
bijeem te drijven. Of kijken hoe haar vriendin
Fauntje, een dierenelfje, voor een pasgeboren
vosje zorgde.

Lainey sleepte de volle vuilniszak naar de
afvalbak. Op dat moment kwam haar moeder
naar buiten. ‘We moeten gaan,’ zei ze.

En toen volgde er een afschuwelijk uurtje in

het zwembad. Zoals altijd was het er veel te druk en het water was te koud. De badmeester wilde steeds dat Lainey met haar hoofd onder water ging. Lainey kon heel goed op z'n hondjes zwemmen. Maar telkens wanneer haar hoofd onder water kwam, werd ze bang en stopte ze met zwemmen. Ze schaamde zich er een beetje voor. En het hielp niet dat alle andere kinderen in haar klasje als vissen door water schoten. Tegen de tijd dat de les voorbij was, rilde ze van de kou en van ellende.

Toen ze thuiskwam, was het bijna elf uur. Gelukkig woonden Mia en Gabby aan het einde van de straat. Lainey rende naar hun huis en kwam buiten adem aan.

De meisjes waren in de woonkamer. Op de vloer lagen kussens verspreid, waar ze op stonden. Ze waren Bijtschildpadje aan het spelen.

Dat spel had Gabby verzonnen. De bedoeling was dat je van het ene op het andere kussen moest springen zonder in het ‘water’ – op de vloer – terecht te komen, want dan werd je door een schildpad gebeten. Gabby was dol op het spel, maar de oudere meisjes speelden het alleen als ze zich verveelden.

‘Hè hè, eindelijk!’ riep Kate toen ze Lainey zag.

‘We wachten al een eeuw op je,’ voegde Mia eraan toe.

‘Mia! Je bent van je kussen af!’ riep Gabby. ‘De bijtschildpadden gaan je opeten.’

‘Wat kan mij het schelen,’ zei Mia. Ze schopte haar kussen weg. ‘We zijn klaar met het spel.’ Ze zette haar handen op haar heupen. ‘Waar heb je al die tijd gezeten?’ vroeg ze aan Lainey.